

зи способи били дозволени отъ законътъ, или освѣтени отъ обичаѣтъ; всѣки отъ тѣхъ ималъ несчерпимо количество юридически и исторически аргументи, отъ които най старъ и все — едно най новъ по своята убѣдителностъ билъ фактътъ или било правото, — какво искатъ го наричайтъ — на въоръженното насилие. Всичкитъ тѣзи способи съ блѣстящъ успѣхъ сж ся присъединявали къмъ животътъ на французския народъ до 1789 година. Вслѣдствие на това, въ общия резултатъ ся оказвало, че освѣнь, 600 милиона, които постъгивали въ господарственното казначейство и въ различни провинциални управления, французския народъ плащаль въ различни страни и на различни честни лица до 280 мил. И така получаватъ ся 880 милиона, което по масщабътъ представенъ въ краѣтъ на предишната глава, ся равняватъ въ настоящето време на сума отъ 2400 милионна. При това не бърка ако забѣлѣжиме, че правителството на Лудвигъ Филиппъ никога не харчило въ годината по много отъ 1500 милиона, и че оппозицията въ палатата на депутатитъ и самостоятелната политическа пресса, почти до 1848 год., постоянно говорили на министрътъ, за необходимостта да ся намалътъ расходитъ и да ся свали отъ народътъ частъ отъ налозитъ.

Въ финансово отношение стария порядъкъ билъ за народътъ почти въ единъ и половина пжти по тѣжъкъ отъ администрацията на юлската монархия като не говориме за това, че този старъ порядъкъ парализироваь всичкитъ производителни сили на народътъ съ една мръжа отъ